

50 – ASIS JAUNŲJŲ FILOLOGŲ KONKURSAS

KETURIOS NOVELĖS APIE TĄ PATĮ

PROZOS SEKCIJA

Darbo autorius: **EINORAS KELMELIS**

3gC klasė

Lazdijų Motiejaus Gustaičio gimnazija

Lazdijų rajono savivaldybė

Konsultavo mokytoja VIDA KVARACIEJENĖ

TAU BUS GĖDA DĖL ŠITO PO 5 METŲ

Maniau, negalėsiu rašyti, kai man liūdna. Neturėsiu įkvėpimo.

Bet tą *įkvėpimą* įkvėpiau tada, kai man pačiam pritrūko kvapo.

Bet kaip karšinamam seneliui paduodamas deguonis, taip man *paduodamas* bučinyš, kad nebūčiau liūdnas ruonis. Ji mane taip pavadino.

Ji teisi. Jaučiuosi kaip zoologijos sode uždarytas ruonis, kuris žino, kad daugiau niekada neišplauks į jūrą. Bet jis trokšta tos jūros kiekvieną dieną vis labiau.

Galvoj ima dėliotis kažkokia idiotiška dainelė apie meilės siekiantį ir niekaip nepasiekiantį vaikiną iš gretimos laiptinės, panašų į liūdną ruonį. Negi tapsiu poetas? Nusišypsau.

Jau suprantu, kad pralaimėjau. Suprantu, bet vis dar iš visų jėgų kabarojuosi į šventovę. Lipu, bet žinau, kad krisiu.

Suprantu, kad į mūsų jausmus atsėlina ruduo. Labai bijau žiemos. Jei ateis žiema...

„Kas ištirpdo ledą?“ – kala retorinis klausimas.

„Meilė“, - silpnu ančiuko balseliu atpypsi atsakymas, bet kažkodėl neįtikina. Garsiai nusijuokiu.

Aš tikrai galiu ištirpinti bet kokius ledus, galiu ją sušildyti. Tikiu, kad galiu.

Tik ar ji to nori?

Nemanau. Bet labai noriu tikėti, kad klystu. Viskas buvo taip gražu. Kodėl buvo?

Bandau apie tai kalbėtis.

Bet mergaitei nerūpi.

Bandau apie tai kalbėtis.

Bet mama sako: „Tau bus gėda dėl šito po 5 metų.“

Ko gero, ji teisi.

Tik aš dar to nežinau.

UŽGESINTA CIGARETĖ

– Gal dar po vieną? - paklausė jis neapsikentęs slogios tylos.

– Kodėl ne? - jos siauros lūpos kaip gitaros stygos kažkaip jaukiai tą tylą suvirpino.

Jis ištraukė dar dvi cigaretes ir vieną lyg brauktuką įdėjo jai tarp lūpų – tą vakarą tamsoje jam pasirodė, kad jos tikrai panašios į stygas.

Ar tai buvo tikra ?

Tai, ką jis jautė, buvo tikriaus už pačią meilę.

Tik ne jai.

– Kaip manai, kokie yra idealūs santykiai? - klausdamas jis išpūtė cigaretės dūmus. Kvailai paklausė.

– Na, nežinau... Man svarbiausia yra pasitikėjimas ir atvirumas. Visa kita – tik detalės, dėl kurių, manau, santykiai būna įdomesni.

Per savaitę jie susitikdavo iki penkių kartų, dažniausiai darbo dienomis. Jie galėjo kalbėtis apie bet ką. Stebėdami ūkanotą rudeninį dangų, jie plepėjo taip lengvai, kaip krintantys lapai, pučiami vėsaus vėjo. Vėsaus vėjo. Jis dar taip ir neišdrįso jos apkabinti, kad jai būtų šilčiau. Jis buvo įtartinais drovus, visą laiką eidavo pirmas ir dėl to nė trupučio nesivaržė. Ji buvo ypatinga savo paprastumu, gal kiek uždara, bet nuoširdi.

– Rytoj tuo pačiu metu? – nueidamas paklausė jis.

– Jei tik ateisi, – jis buvo nusisukęs, bet jautė, kaip ji nusišypsojo tai sakydama.

Orai keitėsi ir vertė poreles apsikabinus susiglausti, kad būtų šilčiau.

Miestelyje pamažu įsiviešpatavo šventinė nuotaika. Girliandos ant kiekvieno kampo, juokingi spalvoti elniai privačių namų kiemuose, jaukiai rūkstantys kaminais pranašavo šventes. Miesto aikštėje puikavosi dešimties su puse metrų aukščio eglė, padabinta retais sidabriniais papuošimais, mirksiančiomis baltomis lemputėmis, neskoningomis girliandomis ir ryškia žvaigždze pačioje viršūnėje.

„Šiais metais merui nerūpi, – vakare praeidamas pro skurdžią eglę pagalvojo jis. – Užtat ji gražesnė už šią eglę. Ir už tą, su kuria draugavau“.

Jis dar kažką sumurmėjo ir paspartino žingsnį – nuskubėjo pas ją, gražesnę už visas jo matytas merginas ir išpuoštus medžius.

Gamtą jis mėgo, bet tik ne gruodį.

– Labas, – jis ištiesė ranką kaip įprastai pasisveikindamas. – Kaip sekėsi šiandien?

– Nusibosta kasdien taip sėdėti.

– Nei kiek nesistebiu. Toks darbas gerokai išvargina.

– Negaliu sulaukti, kada grįšiu namo ir ištiesiu kojas, – sako ji, bet iš kišenės išsitraukia mašinos raktelius ir taria: – Gal norėtum pasivažinėti?

– Bet juk ką tik sakei, kad...

– Tai nori ar ne? – pertraukė ji.

– Noriu, bet... nenoriu, – nusijuokė jis supratęs, ką pasakė. – Nenoriu, kad vargtum dėl manęs be reikalo sukdamą ratus sulenktom kojom.

Abu ėmė juoktis.

– Viskas gerai, aš juk pati pasiūliau.

– Na, kaip pasakysi, – nusileido jis ir abu patraukė mašinos link.

Netrukus jie pasiekė seną apgriuvusią autobusų stotį. Niekas nebuvo pasikeitę nuo to laiko, kai ji buvo pastatyta.

– Gal galim sustoti čia? – paprašė jis.

Ši vieta jam buvo svarbi. Bandydamas paslėpti staiga užplūdusius jausmus jis uždėjo ranką jai ant kelių.

Ji nieko neatsakė, tik truputį pristabdė, tada įjungė dešinę posūkį, antrą pavarą ir lėtai sukdamą vairą sustojo porelių pamėgtoje vietoje. Iš šalies žiūrint tai turėjo atrodyti kasdieniška.

Ji laukė.

Bet jis, svajotojas, jau buvo kitur.

Tik jo akys mechaniškai fiksavo sklandų jos rankų, vis dar įsikibusių į vairą, šokį, tarsi besistengdamos prisiminti, kaip grakščiai ji suka vairą, kaip jį laiko. Mažos blyškios rankelės ir prieš kelias savaites lakuoti nagai. Dabar jis panoro įsiminti šį vaizdą.

Jie turėjo visą naktį. Ar būtina kalbėti? Tik ne šįkart. Mėgautis tylą ir ramybę – štai kas gerai. Geriau nei sėdėti namie.

Pradėjo lyti.

Smilkstanti cigaretė buvo arti pabaigos. Jo mintys skriejo viena po kitos. Jų daug ir jis negali jų kontruoti. Jis pajuto, kaip prakaituoja delnai. Tyla ir ramybė staiga tapo įtempto trilerio verta scena. Jis nepatogiai pasimuistė.

Gal pasakyti jai?

Jis išlipo iš mašinos ir žengė kelis žingsnius į kairę, namų pusėn. Bet staiga sustojo, lyg ką pamiršęs, vos kojos nesusipynė. Ir neatsisukęs sumurmėjo:

– Aš myliu tave.

Tai buvo skirta ne jai.

Jie niekada nebus kartu.

SMS

Jis nesustodamas bėgo namo. Reikėjo labai skubėti.

Numetė kuprinę koridoriuje. Beveik be kvapo užbėgo laiptais į antrą aukštą. Vos atsidaręs tėvo kambario duris puolė ant kelių ir su kilimu nučiuožė lovos ink. Pagrabaliojęs po lova išsitraukė tėvo ginklą. Seifas dar pas meistrą. Valio!

Jis žino, kaip tai padaryti. Žino, kad reikia paskubėti, jeigu nenori būti sustabdytas.

Šaltas metalinis vamzdis pro pravertas lūpas skaudžiai kaukštelėjo į dantis. Rodomasis pirštas iš lėto atlenkė pusę nuleistuko.

Akimirką smilktelėjo gėda. Kodėl jis tai daro?

Todėl.

Jis neieškojo kaltų. Kaltas tik jis. Dėl visko. Emocijos ir jausmai augo, dusino, kol tapo šlykščia klampia kloaka ir jis jau kurį laiką murdėsi joje. O nuo vakar – tą jis itin ryškiai pajuto per repeticijas dramos būrelyje – ėmė skęsti. Nebuvo galima jo išgelbėti. Jau vėlu.

Jis dar kartą žvilgtelėjo į šalia ant žemės gulintį mobilųjį, kuris rodė šios dienos datą ir laiką ir...

Ir jos nuotrauką.

Jis puikiai prisimena tą dieną, kai padarė šią nuotrauką.

Jos šviesūs šilkiniai plaukai nuo pat pirmos dienos jį varė iš proto, nes visada kvėpėjo kokosais – dabar tai jo mėgstamiausias aromatas. Jos šviesiai mėlynose akyse galėjai matyti visus pasaulio vandenis. Ir dar, jam atrodė, jose buvo galima matyti tiesą. Jos miela ir visada jo pabučiuota kakta – kad ji žinotų, kokia yra saugi su juo. Jis žiūrėjo į dailią jos nosytę ir nusišypsojo prisiminęs, kaip juokingai ji mokėjo ją suraukti, kai rytais gerdama žolelių arbatą mėgaudavosi skleidžiamu aromatu.

Žvilgsnis nuslydo kiek žemiau, į lūpas. Ji turėjo tokias žavias lūpas, nuo kurių nesinorėdavo atsitraukti: bučiniai jį nuskraidindavo į tokias laimės aukštumas, apie kurias jis iki tol nemokėjo svajoti.

Jos tokia daili figūra. Matydamas ją nuogą jis net nesijautė jos vertas.

Tai buvo ta diena. Kita ir būti negalėjo. Tai ta diena, kai jis įsimylėjo.

Jo skruostais tekinos pasileido ašaros.

Jis nuspaudė gaiduką. Spragt.

???

Mirtina tylą garsiai spengė ausyse.

Staiga jis išgirdo savo telefoną.

Atėjo sms.

JIS MIRĖ BIRŽELĮ

Jis mirė.

Štai taip paprastai.

Vieną akimirką viskas buvo gerai, o kitą į jo širdį susmigo tūkstančiai peilių, venomis pradėjo tekėti adatos, o ašaros, tapusios rūgščiausia rūgštimi PH skalėje, tekėjo tobulu lanku iki pat smakro ir krito žemyn. Kryptis visuomet skausmingas. Jis tai žino.

Praktiškai jis buvo lavonas. Teoriškai jam nepavyko pasiekti anapusinio pasaulio tik dėl besąlyginio refleksio – kvėpavimo.

Dienos ir naktys slinko kaip sraigės.

Jį lankė tik vienatvė, apmaudas, liūdesys, melancholija, nerimas ir monotonija – kasdien susirinkdavo visas negatyvo klubas. Jaunasis numirėlis galiausiai palūžo. Žinoma, jis galėjo gelbėtis pats arba leisti gelbėjama kitų, arba išvis ką nors daryti, kad prisikeltų iš numirusių. Bet jis tapo trapiu, nestabiliu, gležnu, popieriniu laiveliu pavojingoje Amazonėje. O pasileidus tokia upe, jo kasdienybė tapo nekasdieniška – tiesiog poapokaliptinis „gyvenk arba mirk“ siaubo su įtemptu veiksmu trileris. Jis nenorėjo, bet turėjo išgyventi.

Išgyventi tokioje aplinkoje?

Kai kiekvienas supistas namų kampas primena ją, kai kiekviena žvaigždė spindi kaip jos akys, kai kiekvienas takelis kartu pereitas šimtus kartų; kai mokykla, į kurią kasdien jis eina, tebėra ta vieta, kur jie susipažino; kai jos nuotraukų lentynoje, kur jos tebestovi, daugiau nei dulkių; kai telefono ir kompiuterio ekrane, kur tik bepaspausi, vis atidaro jos nuotrauką; kai jo kambario lovoje buvo pirmas kartas... Jam tikrai sunku užmigti, nes jis turi gerą atmintį, kuri užstrigdė jį praeityje, ir nėra kelio atgal. Dabar jo gyvenimas toks tamsus, pilnas juodos spalvos, jog įsijungus šviesą ją iškart sugeria tamsa.

Nejaugi pirmą kartą pasakoje nugalės blogis?

Ji buvo visas gražus jo pasaulis, kuris tilpo širdyje, ir dabar ten vyksta trečiasis pasaulinis karas.

Pamažu neapykantos pasauliui stiklinė tapo sklidina. Ir, žinoma, būdamas toks nestabilus, jis ją išliejo. Dabar jis nekenčia jį atstūmusio pasaulio dar labiau. Jis nekenčia giedro dangaus, namų kampų, žvaigždžių, šviesos, laimės. Bet labiausiai pats savęs.

– Ar norėtum ką nors man papasakoti? – čaižiu, kaip už lango besidaužantys į skardą aštrūs lietaus lašai balsu jo mintis pertraukė psichoterapeutė.

– Ne, – atsakė jis, dar bėgdamas per tų minčių nuotrupas.

– Na, mes galime pasimėgauti tyla, jeigu tik nori, – sako ji, vis labiau irzdama.

– Ne, – jis spaudžia ją vis labiau.

– Ką manai, jeigu pasikalbėtume rytoj tuo pačiu metu? – kildama iš už bylomis apkrauto stalo dirbtinai nusišypso gydytoja.

Šiandien antra savaitė, kai jis nekalba.

– Lyg galėčiau rinktis, – sumurmėjo jis sau po nosim.

Ir išties jis negalėjo rinktis, nes grafikas ligoninėje griežtas.

Čia dienos ir naktys slinko kaip vėžliai.

Bet vieną dieną kažkas su laiku atsitiko ir jis pajuto, kad laikas pradėjo skubėti – judėjo vis greičiau ir greičiau. O gal jam taip atrodė dėl rudens grafiko, perpildyto smarkiomis liūtimis. Keista: lietus kasdien skalbė žemę, o jo skausmo, kad ir kiek stovėtų Lietuvoje, negali nuplauti. To geliančio skausmo, kuris veržte veržėsi iš jo į laisvę, lyg įkalintas paukštis narvelyje. Jo, kaip to paukščio, širdis šokinėjo ir nerado sau vietos. Bet kartą širdis sustojo ir kambarys su baltomis sienomis ir viena geležine lova pasidarė vėsus.

Žiema.

Kentėti vėl ir vėl ir vėl viską iš naujo buvo nepakeliama. Tai lyg užburtas ratas, kuris suksis be paliovos. Nejaugi taip viską gamta surėdė, jog šita kančios kilpa niekada neatsileis?

Jis vis dar jos laukė parimęs prie palatos lango ir ligoninės parke. Bet jau mažiau tikėjosi. Jo graži pasakėlė apie tai, kad jie laimingi visada bus kartu, pamažu sklaidėsi kaip rūkas ir stingo su pirmuoju ledu. Visi karšti bučiniai prisiminimuose pamažu virto lengvomis šaltomis snaigėmis, kurias apsukęs vėjas nupūsdavo tolyn.

– Aš prisimenu ją, žinau, kad ji tokia buvo, bet dabar ji nereiskia tiek daug, kiek reiskė prieš metus... Ar dvejus... Anksčiau galėjau dėl jos kalnus nuversti, dabar tingėčiau iš lovos išlipti. Žinoma, jaučiuosi kiek vienišas, bet, manau, greit pakviesiu seną draugę į pasimatymą. Aš jai visada patikau, – lėtai dėstydamas mintis, jis pro langą stebėjo giedrą vėlyvos žiemos popietę.

– Kaip matau, gydymas tau padėjo puikiai, – patenkinta savimi šypsojosi gydytoja.

– Man regis, mano gyvenimas *einasi* puikiai, – jam atrodė, reikia įmaišyti sąmojo į dialogą.

– Manau, jūs esate pasiruošę keliauti namo, – gydytoja spinduliavo dar nematytu žavesiu.

Dienos ir naktys nustojo čaižyti gyvenimą kaip rimbas.

Pamažu laikas ėmė slinkti lengvai, nerūpestingai, laisvai. Ryte nubudęs jis pasižiūri į veidrodį ir mato savyje pavasarį. Tikras atgimimas. Jis turi mylinčią draugę, ištikimus draugus, net darbą susirado. Ir jis gyvena laimingą gyvenimą. Viskas *einasi* puikiai, kaip jis ir sakė. Niekas net nepagalvotų, kad gali būti geriau.

Vasarą jis turėjo didelių planų, nes atostogaus du mėnesius.

Dar vienas vasariškas rytas ir jis šoka iš lovos. Šįkart draugė, užsilikusi iki vėlumos, miega jo namuose, jo lovoje.

Virtuvės kilimas sujauktas. Ak, taip!.. Prisiminęs jis nusišypso.

Strikinėdamas iš laimės jis eina į kavinę šalia namų. Kavos išsinešimui. Tačiau trumpam stabteli.

Ji.

Ir jis.

Ne jis, bet tas kitas jis.

Jis gerai pamena, kas ji ir ką jai jaučia.

Nieko nelaukęs apsisuka grįžti namo. Gelbėtis. Juk dar tik birželis. Ji negali taip imti ir viską sugadinti. Negalima.

– Tu negali! Tu negali, negali!.. – šūkaliojo gatve einantis keistas vaikinukas.

Jis mirė.

Štai taip paprastai.

Eidamas namo.

Birželį.